

A Bizottság megjegyzi, hogy a koncesszió versenyztetési módjainak fent említett szabályozása két előnnyel bír az „előmozdító” számára az összes többi potenciális versenyzővel szemben. Először is, eljárásjogi szempontból az „előmozdító” automatikusan meghívást kap a koncesszió odaítélése céljából tartott ajánlattételi eljárásra az általa és a résztvevők által az előző pályázaton benyújtott ajánlatok összehasonlításának eredményétől függetlenül. Vagyis, ha az adott pályázaton az „előmozdító” eredeti ajánlatánál kettőnél több jobb ajánlatot nyújtottak is be, az ajánlattételi eljárást mindenképpen a két legjobb ajánlatot benyújtó, valamint az „előmozdító” között fogják lefolytatni. Másodszor pedig, anyagi jogi szempontból, az a szabályozás, amely lehetőséget nyújt az „előmozdító” ajánlata módosítására az ajánlattételi eljárás folyamán annak érdekében, hogy azt a közigazgatási szerv által legmegfelelőbbnek tartotthoz közelítse, gyakorlatilag azt jelenti, hogy az „előmozdító” számára a koncesszió odaítélése során elővételi jogot ismernek el.

A Bizottság úgy véli, hogy az „előmozdító” fent bemutatott előnyeinek elismerése a potenciális koncessziótulajdonosokkal szemben ellentmond az egyenlő bánásmód elvének.

(¹) HL L 199., 1993.8.9., 54. o.

(²) HL L 199., 1993.8.9., 1. o.

(³) HL L 209., 1992.7.24., 1. o.

(⁴) HL L 199., 1993.8.9., 84. o.

Az Európai Közösségek Elsőfokú Bírósága második tanácsának a T-203/02. sz. (¹), a The Sunrider Corporation kontra Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) – az OHIM fellebbezési tanácsa előtti eljárásban résztvevő másik fél: Juan Espadafor Caba – ügyben 2004. július 8-án hozott ítélete ellen a The Sunrider Corporation által 2004. szeptember 29-én benyújtott fellebbezés

(C-416/04. P. sz. ügy)

(2004/C 300/55)

A The Sunrider Corporation, Torrance, Kalifornia (Egyesült Államok), képviseli A. Kockläuner ügyvéd, 2004. szeptember 29-én fellebbezést nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához az Európai Közösségek Elsőfokú Bírósága második tanácsának a T-203/02. sz., a The Sunrider Corporation kontra Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) – az OHIM fellebbezési tanácsa előtti eljárásban résztvevő másik fél: Juan Espadafor Caba – ügyben 2004. július 8-án hozott ítélete ellen.

A fellebbező fél azt kéri, hogy a Bíróság:

- 1) helyezze hatályon kívül az Elsőfokú Bíróságnak a T-203/02. sz. ügyben 2004. július 8-án hozott határozatát („megtámadott határozat”);
- 2) kötelezze a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalt (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) a Bíróság előtti eljárási költségek viselésére;
- 3) semmisítse meg a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal első fellebbezési tanácsának az R 1046/2000-1. sz. ügyben 2002. április 8-án hozott határozatát;
- 4) kötelezze a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalt (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) az Elsőfokú Bíróság és az OHIM előtti eljárási költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek:

A felperes álláspontja szerint az Elsőfokú Bíróság ítéletét a következő indokokra tekintettel kell hatályon kívül helyezni:

A közösségi védjegyrendelet 43. cikke (2) és (3) bekezdésének megsértése a rendelet 15. cikke (3) bekezdésével összefüggésben (jogosulatlan használat)

Az Elsőfokú Bíróság tévesen értelmezte a közösségi védjegyrendelet 43. cikkének (2) és (3) bekezdését a rendelet 15. cikkének (3) bekezdésével összefüggésben mivel tévesen vette figyelembe a harmadik fél által történő védjegyhasználatot.

E vonatkozásban, az Elsőfokú Bíróság tévesen értelmezte a közösségi védjegyrendelet 15. cikkének (1) és (3) bekezdésében foglalt bizonyítási teher megoszlását. Ezenkívül, az Elsőfokú Bíróság figyelembe vett olyan, nem bizonyító erejű (implicit) nyilatkozatokat és bizonyítékokat, amelyeket a felszólaló terjesztett elő. A fentiekben túl az Elsőfokú Bíróság megalapozott bizonyítékok helyett vélelmekre hagyatkozott. Végezetül, az Elsőfokú Bíróságnak meg kellett volna vizsgálnia, hogy a releváns tény- és jogkérdések fényében, az Elsőfokú Bíróság határozatával egyidejűleg jogszerűen meghozható-e lett volna a fellebbezéssel megtámadott határozat rendelkező részével azonos rendelkező résszel bíró új határozat.

A közösségi védjegyrendelet 43. cikke (2) bekezdésének megsértése: az ellentartott védjegy használatának nem megfelelő igazolása

Az Elsőfokú Bíróság megsértette továbbá a közösségi védjegyrendelet 43. cikkének (2) bekezdését, mivel tévesen értelmezte a tényleges használatnak a közösségi védjegyrendelet 43. cikkének (2) bekezdése értelmében vett fogalmát.

Különösen, az Elsőfokú Bíróság nem mérlegelte megfelelően, hogy:

- a felszólaló csupán három számlát nyújtott be az 1996-os évre vonatkozóan, amelynek értéke nem haladta meg a 3 476 euró összértéket,

- a felszólaló csupán két számlát nyújtott be az 1997-re évre vonatkozóan, amelynek értéke nem haladta meg az 1 306 euró összértéket,
- a kérdéses áruk alacsony-költségű, így tömegtermelésre és tömegfogyasztásra szánt áruk voltak,
- ezen árukat viszonylag könnyen lehetett értékesíteni,
- a kérdéses árukat legfeljebb egyetlen vevőnek értékesítették;

és emiatt az ellentartott ES 372 221 lajstromszámú „VITAFRUT” védjegy nem került tényleges használatra a közösségi védjegyrendelet 43. cikkének (2) és (3) bekezdése értelmében, mivel annak használata szórványos, alkalmi jellegű, minimális volt és nem volt jelen azon terület lényeges részén, amelyre nézve oltalmat élvezett.

A közösségi védjegyrendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontjának megsértése

A fentiekben foglaltakon túl az összehasonlítandó védjegyek nem összetéveszthetőségig hasonlóak, tekintettel a „gyógynövény- és vitaminalok” árukra, amelyekre nézve a bejelentett 156 422 lajstromszámú „VITAFRUIT” védjegy oltalmat kért. Különösen mivel a „gyógynövény- és vitaminalok” áruk egyrészről, a „gyümölcsle-koncentrátum” másrészről csak távolról hasonlóak, mivel csupán néhány érintkezési pontjuk van.

Ez azon a tényen alapul, hogy az összehasonlítandó áruk eltérnek a termékminőségükre, nyersanyagaikra, és előállítási feltételeikre, nevezetesen azokra a berendezésekre, a know-how-ra, és a gyártó létesítményre nézve, amelyek a szóban forgó áruk előállításához szükségesek. Az összehasonlítandó áruk továbbá, eltérnek használatuk módja, funkcionális minőségük és forgalmazásuk módja tekintetében. Ennélfogva a szóban forgó áruk esetleges közös jellegzetességeinél fontosabbak a közöttük lévő különbségek.

(¹) HL C 233., 2002.9.28., 26. o.

Az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának (harmadik tanács) a T-341/02. sz. Regione Siciliana kontra az Európai Közösségek Bizottsága ügyben 2004. július 8-án hozott ítélete ellen a Regione Siciliana által 2004. szeptember 29-én benyújtott fellebbezés

(C-417/04. P. sz. ügy)

(2004/C 300/56)

A Regione Siciliana, képviseli az Avvocatura dello Stato, 2004. szeptember 29-én fellebbezést nyújtott be az Európai Közös-

ségek Bíróságához az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának (harmadik tanács) a T-341/02. sz. Regione Siciliana kontra az Európai Közösségek Bizottsága ügyben 2004. július 8-án hozott végzése ellen.

A felperes azt kéri, hogy a Bíróság:

- semmisítse meg az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának 2004. július 8-án hozott végzését.

Jogalapok és fontosabb érvek:

A felperes álláspontja szerint a vitatott végzés az alábbi okokból hibás:

- a végzés 47., 48. és 49. pontjaiban egyértelműen az olvasható, hogy a jogi intézkedés jogalapját az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzatának 113. cikke képezi, amely így szól: „(a)z Elsőfokú Bíróság hivatalból bármikor vizsgálhatja, hogy a kereset a közrendbe ütközés miatt nem elfogadhatatlan-e...”. Jelen ügy irataiból semmiféle „közrendbe ütközésre” nem derül fény, amely indokolhatná, hogy az Elsőfokú Bíróság hivatalból elfogadhatatlannak nyilvánítsa a keresetet. Továbbá az Elsőfokú Bíróság egyetlen szóval sem fejtette ki, hogy mi lenne és pontosan miben áll az a „közrendbe ütközés”, amely az eljárási szabályzat 113. cikke által szabályozott különös rendelkezés foganatosítását eredményezhetné. A vonatkozó indokolás teljes hiánya a védelemhez és a kontradiktórius eljáráshoz való alapvető jogok súlyos megsértéséhez vezetett;
- az EK-Szerződés 230. cikkének megsértése és téves alkalmazása a Regione Siciliana perbeli legitimációjának vonatkozásában, és következésképpen a védelmi alapjog megsértése;
- az 1988. június 24-i 2052/88/EGK tanácsi rendelet (¹) 4. cikke (1) bekezdése, első albekezdésének, valamint a későbbi módosítások megsértése és hibás alkalmazása;
- az 1988. december 18-i 4253/88/EGK rendelet (²) 9. cikke (1) bekezdésének megsértése és hibás alkalmazása;
- az indokolás inkoherenciája és önkényessége;
- az indokolás ellentmondásossága, logikátlansága és az érvek hiánya.

(¹) HL L 185., 1988.7.15., 9. o.

(²) HL L 374., 1988.12.31., 1. o.